

περιεργότατον εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κέω (Τζιάς) οἱ γέροντες ἐλάμβανον κώνειον. Τίνος λοιπὸν ἕνεκα ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Σαρδοῦς καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλου τινὸς ἔθνους; Ἐντεῦθεν ἴσως ἄλλοι λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ὑπετόπασαν, ὅτι ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τινος χόρτου, φυομένου ἐν τῇ νήσῳ τῶν Σαρδῶων. Οὕτως ὁ διάσημος παροιμιολογὸς Λούκιος ἡ Λουκίλιος ὁ Ταρραῖος ἀπεδέξατο τὴν γνώμην, ὅτι οἱ γευσάμενοι τοῦ φυτοῦ ἐκείνου ἀπέθνησκον μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος. Ἦτο δὲ τὸ χόρτον ἐκεῖνο ἡδὺ, σελίνῳ ἔμφορὸς, ὡς ἀναφέρουσιν ὁ Σουΐδας, ὁ Πούχιος, ὁ Φώτιος καὶ ἄλλοι.

Ἐν τῇ Δύσει φαίνονται ἀσπαζόμενοι τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Σαρδάνιος γέλωσ παρήγετο ἐκ τοῦ φυτοῦ. Οὕτως ὁ Σαλβιανὸς ὁ τῆς Μασσαλίας πρεσβύτερος παραβάλλει τὸν ῥωμαϊκὸν λαὸν πρὸς τοὺς γευσάμενους τῆς σαρδονίου βοτάνης. Πρὸς τοὺς γευσάμενους τῆς βοτάνης ταύτης παραβάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῶν καὶ ἄλλοι.

Ἐξ ὧν παρεθέσαμεν πειθόμεθα ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ Σαρδάνιος ἡ Σαρδόνιος γέλωσ δὲν προῆλθεν οὔτε ἐκ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπανθρώπου ἔθιμου τοῦ φονεύειν τοὺς γεγρακώτας, οὔτε ἐκ τῆς ἐν Σαρδοῦ φυομένης βοτάνης, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν οἱ γελῶντες γελῶσι, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐμφαίνοντα ἢ τὸν σαρκαστικώτατον καὶ πικρίας γέμοντα γέλωτα.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ποία ἡ δύναμις τῆς συστατικῆς ἐπιστολῆς! Διευκολύνει ὅλους τοὺς δρόμους, χορηγεῖ ὅλας τὰς θέσεις, καὶ θέτει εἰς κίνησιν ὅλον τὸν κόσμον ὑπὲρ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ καλὴ του τύχη ἐξησφάλισεν ἅπαξ μὲ τὸ θαυμάσιον τοῦτο περιήκτον.

Συστατικὴ ἐπιστολὴ! ὄνειρον γοητευτικόν, ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ὁποῖου ἐταξείδευσαμεν βέβαια ὅλοι μας.

Τίς δὲν ἐξήγησε μίαν συστατικὴν ἐπιστολήν; Τίς, ἀφ' οὗ τὴν ἀπέκτησε—καὶ ἀποκτάται εὐκολώτατα, διότι δύναται νὰ γράψῃ τις αὐτὴν μὲ τὸσον ὀλίγην καὶ δαπάνην καὶ εὐθύνην!—δὲν ἐνόμισεν ἔτοιμον τὸ στάδιόν του, ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον του!

Ἡ Κ^α Σιμιάνη, ἡ ἀξία τῆς Κ^α Σεβινιὲ ἐγγονῆ, ἐπικρίνει θεωρητικῶς ἅμα καὶ ἐμπράκτως τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, δι' ἰδίας αὐτῆς χαριεστάτης συστατικῆς, ἐχούσης ὡς ἐξῆς: «Κύριε,—γράφει ἐπιστέλλουσα πρὸς ἰσχυρόν τινα τῆς ἡμέρας,—μὴ λείψετε, ἅμα λαβόντες τὴν παροῦσάν μου, νὰ διορίσητε εἰς θέσιν τινα τὸ πρόσωπον, οὗ τινος τὴν σημείωσιν εὐρίσκετε ἐσώκλειστον ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου τούτου εἶνε σβυσμένον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε· μὴ λείψετε

ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσακούσετε τὴν αἰτησίαν του, διότι πρόκειται περὶ νεανίου ὠραιοτάτου. Οὔτε τὸν εἶδα ποτὲ οὔτε τὸν ἐγνώρισα· μοῦ συσταίνεται δὲ ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶδα οὐδ' ἐγνώρισα, πάντα δὲ ταῦτα μοὶ ἀνετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀββᾶ τοῦ Σαιντ-Ἀνδεῶλ, ἐξαδέλφου μου πρώτου. Χάριν λοιπὸν τοῦ ἐξαδέλφου μου τούτου σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ γράψετε σπουδαίως εἰς ἀπάντησιν ὅτι ὅ,τι σᾶς ζητῶ εἶνε ἀδύνατον, διὰ νὰ διυνηθῶ νὰ ἐπιδείξω καὶ ἀναγνώσω πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν σας.»

Πόσαι ἔκτοτε συστατικαὶ ἐπιστολαὶ δὲν ἐχύθησαν εἰς τὸν ἴδιον τύπον, ἐν τῷ τυπικῷ τούτῳ κόσμῳ!

Ὅσακις ὁ μέγας γεωμέτρης Λαπλὰς διηγεῖτο τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του ἐν Παρισίοις, οὐδέποτε παρέλειπε τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

«Εἶχα ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ χωρίον μου μὲ πολλὰς συστατικὰς πρὸς τὸν διάσημον Δαλεμβέρτ, ὅστις τότε ἦτο ἡ Πυθία τοῦ σοφοῦ κόσμου. Ἄλλ' εἰς μάτην ἀπέβησαν ὅλαί ἀι προσπάθειά μου νὰ παρουσιασθῶ πρὸς αὐτόν. Ἡ θύρα ἦτο πάντοτε κλεισθῆ δι' ἐμὲ, ἂν καὶ εἶχα κατορθώσει νὰ ἐπιδοθῶσι πρὸς αὐτόν αἱ παντοδύναμοι ἐκεῖνα συστατικαὶ, αἵτινες ἔμελλον νὰ ἐλκύσωσι πρὸς ἐμὲ ὅλην τὴν εὐνοίαν καὶ ὑπόληψιν τοῦ διασήμου ἀνδρός.»

Ἐφρανόσθη τότε νὰ ἐπιστείλω πρὸς αὐτὸν ὄχι ἱκετευτικὴν ἐπιστολήν, ὄχι αἰτησίαν ἀκροάσεως, ἀλλ' ἐπιστολήν περὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς μηχανικῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἔλαβον γραμματίον, διαλαμβάνον τὰ ἐξῆς:

«Κύριε, βλέπετε ὅτι πολλὰ ὀλίγον λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, καὶ οὐδεμίαν εἶχετε σεῖς ἀνάγκην αὐτῶν. Πολὺ καλλίτερα κατεστήσατε γνωστὸν τὸν ἑαυτὸν σας σεῖς ὁ ἴδιος, καὶ τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Ἡ ὑποστήριξις μου σᾶς ὀφείλεται. Ἐλθετε, σᾶς περιμένω.»

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας διορίσθη καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν—παρὰ τὰς συστατικὰς μου ἐπιστολάς. Μόλις ἤμην τότε δεκαεννέα ἐτῶν.»

**

ΜΥΘΟΙ

Ο ΤΣΙΝΤΣΙΚΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΡΥΛΛΟΣ

Εἶπε μὴ νύχτα ὁ Τσίτσικας τοῦ Γρύλλου·
 Δὲν πᾶς καὶ σὺ καυμένε νὰ ἡσυχάσης,
 Ποῦ ὅλοι κοιμῶνται, κ' εἶσαι σὺ μόνος;
 Ὅπου περᾶς τὴ νύχτα τραγουδῶντας;
 Ἄσωτε, ἄσωτου τέκνο, ποῦ ἄσωτεύεις
 Ἐνα πολῦτιμον καιρὸ, ποῦ ἐμπόρηες
 Νὰ τὸν οἰκονομᾶς γιὰ νὰ κοιμᾶσαι;
 Ναί, λέει ὁ Γρύλλος, ἴσα κουβεντιάσεις.
 Λὲς τὴν ἀλήθεια· καὶ θαυμάζω μόνον
 Πῶς, Τσίτσικας ἐσὺ, μίλεις γιὰ γνώσι.
 Γιὰ οἰκονομία καιροῦ, καὶ γιὰ ἡσυχία!
 Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ὀλημερίς στὸν ἴσκιον
 Ἐνὸς πράσινου δένδρου, τρίζονίζεις;